

De lente van de kerkuil

April 2009

Regelmatig verscheen er tijdens de lente van 2009 op de plank bij de torenvalk een hele rare vogel met een groot eng hoofd en een luguber gekrijs. Nieuwsgierig keek hij dan naar binnen de torenvalkkast in en verdween net zo snel als hij gekomen was. Ik had meteen mijn oordeel klaar: kerkuilen waren enge beesten. Het was mijn eerste kennismaking met de kerkuil. Het zou niet bij deze ontmoeting blijven.....

Stenen kerkuil

April 2010

Tijdens de lente van 2010 had Vogelbescherming Nederland besloten dat het tijd was om de kijkers wat nieuwe vogels te laten zien, waaronder de kerkuil. Op een avond ergens in maart hoorde ik een hoop herrie vanaf de webcams van de kerkuil. Ik keek en zag een vogel met een groot hoofd, beetje taps toelopend lijf en stevige klauwen. Hij maakte een enorm kabaal, hij stond te stampvoeten en te krijsen, soms stopte hij even en dan zag je hem luisteren naar iets buiten de nestkast. Dat gedrag herhaalde zich een aantal malen en opeens verscheen dan zijn vriendin buiten op de plank. Zodra zij de nestkast in kwam werd ze besprongen, ik kan er ook niet meer van maken. Dat ging zo door, avond aan avond, vele keren per avond. Het was mijn tweede kennismaking met de kerkuil, en ik was meteen helemaal verkocht. Vond ik het in 2009 nog een griezel, nu weet ik beter. Onbekend maakt onbemind, zegt het spreekwoord en dat kan ik volledig beamen. Ik begon ze steeds leuker te vinden en raakte alsmaar meer gefascineerd door deze merkwaardige uilensoort. Zo gefascineerd dat ik voor mijn verjaardag in 2010 van mijn man een prachtige stenen kerkuil kreeg voor in de tuin. Het kerkuilenpaartje deed het goed, ze paarden wat af, er kwamen 6 eitjes netjes op tijd, de eitjes kwamen ook met keurige pauzes uit en de jongen waren zo ontzettend lelijk dat ze weer mooi werden van lelijkheid. De commentaren op het forum logen er niet om. Het varieerde van: “mooi zijn ze niet” tot “mijn hemel, wat een monsters”.

Inmiddels had ik email contact met Marc gekregen. Dit had te maken met kerkuilen in gevangenschap. Een hele slechte ontwikkeling waar ik hier verder niet over ga uitwijden. In één van de mails werd ik uitgenodigd om aanwezig te zijn bij het ringen van “onze” kleine kuiltjes wanneer ze groot genoeg waren. Dat is natuurlijk een unieke ervaring, die je zelden meemaakt in je leven, dus ik heb die uitnodiging van harte aangenomen. Inmiddels was één van de 6 pullen gestorven, maar de andere vijf groeiden als kool. De kleinste bleef wat achter, maar ook die ging het redden en ook met hem ging het helemaal goedkomen. Eind juni zou het ringen en wegen plaats gaan vinden en eindelijk was het zo ver en kreeg ik een mail met details waar ons te melden en hoe laat.

26 juni 2010

Vandaag is het dan eindelijk zover. De kleine kerkuilen worden geringd en wij mogen er bij zijn. Om 3 uur s'middags hebben we afgesproken op de parkeerplaats. Aangezien de ANWB enorme files voorspelde vertrokken we om 12.15 uur vanuit huis, om dus 45 minuten later zonder enig oponthoud aan te komen op de afgesproken plek! Na wat rondjes tuincentrum en 2 bakken koffie met kwarktaart besluiten we om vanaf half 3 buiten te wachten op het witte busje met daarop in groene letters Eco-Line en een man in zwart t-shirt met daarop een foto van kerkuilen. Na een half uurtje kwam de betreffende auto aanrijden en daaruit stapte een man die zoekend rondkeek en naar ons zwaaide met een blaadje met daarop een kerkuil. Na het kennismaken en handen schudden kwam ook Essie er al aan. Ook zij had net als wij al een tijdje rondgelopen op de ontmoetingsplaats.

Toen achter Marc aangereden naar de locatie waar "onze" uilen zaten. Het kerkuilengezinnetje wat wij en vele anderen al maanden volgden vanuit onze luie stoel thuis, gingen we nu dan werkelijk in het echt bezoeken.

We kwamen bij een soort hooiberg zonder hooi en heel stil liepen we naar binnen omdat eventueel pa en/of ma kerkuil er wel eens zouden kunnen zitten. Echter op de ons welbekende plek tegenover de nestkast was geen uil te bekennen. Wel heel veel braakballen, en zowel Essie als wij pakten de 'mooiste' braakballen er tussenuit voor thuis.

Nestkast in open schuur

Marc pakte zijn ladder en zette die voorzichtig neer tegen de nestkast met daarin de kleine uilen en begon omhoog te klimmen. Wij beneden allemaal ademloos toekijkend. Vijf kleine linnen zakjes had hij bij zich, voor ieder kind één. Na het losschroeven van de voorkant van de nestkast stopte hij elk kind heel rustig in een tasje en kwam voorzichtig naar beneden met zijn kostbare lading.

Een hand vol uiltjes. Hier is goed te zien hoe open de schuur is, dus geen kans op oververhitting.

En toen haalde Marc het eerste uilenkind uit het eerste tasje. Dat was, hoe kon het ook anders, het kleinste prulleke ook wel Gossie genoemd door sommige kijkers. Dat kleine dappere kuiltje waar we ons best wel eens zorgen om hadden gemaakt al die weken, maar wat er werkelijk kerngezond en mollig uit zag in het echt. Wat een prachtig volmaakt klein kuiltje. Hij kreeg een ringetje om en bleef toen hij gewogen werd doodstil op zijn rug op de weegschaal liggen. Vleugeltjes werden opgemeten, een korte controle op ongedierte, wat erg mee viel, en toen mocht ik hem voorzichtig aanpakken.

Kleinste uilskuiken ook wel Gossie genoemd

Ja, wat kan ik zeggen van dat moment, dat is eigenlijk niet te beschrijven. Zo'n donzig klein kuiltje vasthouden is uniek, in één woord. Het lijkt net speelgoed, maar je staat daar wel met een kleine roofvogel in je handen. Hij rook ook echt naar roofvogel.

Kleinste kerkuiltje op de weegschaal, roerloos op zijn rug.

Op de foto hierboven zie je het kleinste kuuk roerloos op de weegschaal liggen, links zie je de ringen liggen en rechts van hem zie je een aantal braakballen.

Ook zijn brusjes werden één voor één gewogen, geringd en opgemeten. De ene was nog mooier en leuker dan de ander. De laatste die ik aanpakte was een flink uiltje. Een prachtig bruin gezichtje, twee felle verontwaardigde bruine ogen, een snaveltje wat steeds open en dicht ging, een zacht geblaas. Klauwtjes die zich om vingers vastklemden. Dit was een felle rakker.

Dit was een felle rakker. Zie hoe hij zijn scherpe klauwtjes om Marc's vinger klemt.

Maar ook hij bleef stokstijf liggen op zijn rug op de weegschaal.

Vijf kleine kerkuilen, onnodig te zeggen wie klein prulleke oftewel Gossie is.

Nadat ze alle vijf waren geringd en gewogen en Marc alles genoteerd had werd er nog een groepsfoto gemaakt van al het kleine spul en toen gingen ze weer keurig netjes in de zakjes en werd het vijftal teruggezet in hun veilige kast. De kast waarvan veel kijkers zich afvroegen, is het niet te warm? Lekt het niet? Nee, niks van dit alles, het lekt niet en er is altijd wel wat wind omdat de schuur zoals eerder vermeld helemaal open is. Kortom een perfecte plek om een kerkuilengezin te huisvesten. Prachtige omgeving met volop muizen, slootjes met heerlijke malse kikkers, rust, ruimte. Zo moet het zijn, zo moeten kerkuilen leven. Het was perfect. Konden alle kerkuilen maar zo'n leven leiden.

Mijn persoonlijke favoriet met zijn prachtige bruine gezichtje en fel karaktertje

Na dit toch wel enerverende uurtje, zeker voor mijzelf en voor Essie, werd het tijd voor iets fris en kwam Essie nog met een hele bijzondere verrassing. Een grote slagroomtaart met een eetbare afbeelding van een jonge kerkuil.

Een heerlijke verrassing van Essie.

Na de drankjes en de taart werd het tijd om op te stappen. Marc gaf ons de Nieuwsbrief uilen 2010 mee om thuis nog eens door te lezen en na veel handenschudden en zwaaien vertrokken we allemaal naar huis waar we alles nog eens de revue lieten passeren en alles op ons in lieten werken.

Het was een bijzondere ervaring en ik ben heel blij dat ik getuige mocht zijn van het ringen van de uiltjes waar ik in de lente van 2010 zo vaak naar heb gekeken vanuit mijn huis. De webcambeelden zijn absoluut prachtig, maar er gaat niets boven de werkelijkheid.

Yvonne de Vries
Hoogvliet, 28 juni 2010.